

Yêu một con ma

Nguyễn Hoàng, 21 tuổi, người Thanh Trì, tốt nghiệp cao đẳng Bách Khoa nhưng chưa kiếm được việc làm hiện đang làm thêm cho một quán cơm bình dân. Công việc của Hoàng là đi giao cơm theo điện thoại khách đặt hàng. Hoàng làm được hơn một tháng nay rồi. Như mọi lần, bà chủ đưa hộp cơm cho Hoàng và địa chỉ để Hoàng mang tới.

Lần này, địa chỉ lạ hoắc khiến Hoàng phải đi ngoằn nghèo mãi và hỏi thăm đến rã cả họng ra. Mãi đến một lúc sau Hoàng mới tới nơi như trong tờ giấy ghi địa chỉ. Điều bất ngờ địa chỉ đó lại là một nghĩa trang nhỏ ven đô. Hoàng đang đứng ngơ ngác thì một cô gái chừng 19 tuổi mặc bộ đồ đen xuất hiện. Cô gái trông quen lắm, hình như Hoàng đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

Nhưng quả thật, hai năm rưỡi học cao đẳng Bách Khoa rất nhiều cô gái mê một Hoàng nhưng Hoàng chưa bao giờ thêm đếm xỉa đến một ai, đơn giản chỉ vì Hoàng bảo “Chỉ có cô gái nào khiến Hoàng này phải phục thì mới đáng để Hoàng yêu”.

Mà nói vậy thì cũng vô cùng, tuy nhiên, cũng vì lời nói đó mà Hoàng trở nên nổi tiếng. Không vì những câu nói đó, mà còn ngược lại, nhờ những tuyên ngôn vậy mà rất nhiều cô gái muốn chinh phục Hoàng. Tiếc rằng các cô gái ấy đều thất bại trước một Nguyễn Hoàng đẹp trai, học giỏi có nhiều tài lẻ. Cô gái vẫy tay gọi: - Anh mang cơm đến phải không?

- Vâng!- Hoàng đáp

- Cảm ơn anh, đây, tiền đây ạ!

Cô gái cầm hộp cơm và đi vào trong nghĩa trang. Hoàng đứng nhìn theo mà kinh hãi. Song Hoàng tự nhủ: “Biết đâu đó là người quản lý nghĩa trang thì sao? Hoặc giả như đó là cô gái con của ông trông nghĩa trang” Rồi thôi. Hoàng phải quay về luôn vì còn đến 4 cái địa chỉ cần đi nữa.

Mọi chuyện cứ tiếp tục tái diễn đến ngày thứ 9 thì Hoàng không tìm được lòng mình nữa. Lần nào Hoàng cũng định hỏi nhưng cô gái cứ ra nhận cơm xong là trở vào nghĩa trang ngay khiến Hoàng không có cơ hội để hỏi. Ròng

rã suốt 9 ngày. Hoàng đem chuyện tâm sự với bà chủ quán cơm thì bà chủ gạt đi rằng: Công việc của chúng ta chỉ là bán cơm thôi, là người cũng được, là Ma cũng được miễn là trả tiền sòng phẳng .

Hoàng thì không vậy, cậu ta tò mò lắm. Hôm nay, sau khi đã xong xuôi việc, Hoàng bèn tìm đến nghĩa trang.

Dò hỏi mãi Hoàng mới biết ông trông coi nghĩa trang tên là Lộc. Hoàng đến cái chòi của ông, gõ cửa: - Ông Lộc ơi!

Có tiếng ho lụ khụ và tiếng loẹt quẹt đi ra. Đó là một ông lão chừng 67, 68 tuổi khuôn mặt hốc hác và gầy nhom. Nhìn Hoàng, ông hỏi: - Cậu tìm ai?

- Dạ, Hoàng lễ phép, cháu tìm ông Lộc người trông coi nghĩa trang này ạ!

-Tôi đây!

Dạ, ông có thể cho cháu biết ông ở đây với ai nữa không ạ!

- Tôi á? Tôi ở đây với nhiều người lắm, đấy họ kia kìa!

Nói rồi ông chỉ tay ra những ngôi mộ nhấp nhô ngoài bãi. Hoàng khẽ rùng mình: - Dạ, ông còn một cô cháu gái nữa phải không ạ?

- Không, tôi ở đây một mình thôi! Cậu tìm ai?

- Dạ không ạ, chuyện là thế này ạ, cháu đưa cơm hộp đến đây cho một cô gái chừng 19 tuổi đã 9 ngày nay rồi ạ! Hôm rồi cô ấy, Hoàng khẽ quay đi khi nói dối, trả tiền cho cháu nhưng bị kẹp díp nên cháu quay lại để trả thôi ạ!

Ông lão nhú mày nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Tôi chịu thôi, ở đây ngoài tôi ra không còn ai nữa cả, hay là cậu nhầm?

- Dạ không ạ, không nhầm đâu ạ! Hay là gần đây còn ngôi nhà nào nữa ạ?

Không, tất cả nhà cửa cư dân đều cách đây ít nhất 1000 mét cả.

- Vậy sao ?

Hoàng khẽ rùng mình ớn lạnh. Ông lão bỗng vỗ đùi:

- A, hay là...
- Dạ, có manh mối gì phải không ạ?
- Hay là cô ấy nhỉ?
- Dạ, cô ấy nào ạ?
- Cô ấy cũng hay vào thăm tôi lắm!
- Dạ vâng, có phải tóc xù và hay mặc bộ áo váy màu đen không ạ?
- Có lẽ thế vì mắt tôi kém nhèm lắm! Cậu có muốn gặp cô ấy không?
- Dạ có ạ, ở đâu ạ?
- Đi theo tôi!

Hoàng đi theo ông lão vào sâu trong nghĩa trang, linh tính mách bảo Hoàng điều gì đó thật không bình thường chút nào cả. Ông lão dừng lại ở một ngôi mộ mới xây còn chưa xanh cỏ.

- Đây này!

Hoàng kinh hãi. Trên bia mộ là dòng chữ:

Hồ Việt Trâm Đan

Sinh ngày 04-06-1982

Mất ngày 03-10-2001

Quê quán: Hà Tây

- 19 tuổi, Hoàng thắng thốt
- Đúng vậy, đến hôm nay là vừa tròn 10 ngày cô ấy đến đây! Ông lão trả

lời.

Hoàng thắp một nén nhang rồi vội vã cáo từ.

Hôm sau, Hoàng từ chối mang cơm đến địa chỉ đó dù bà chủ nài ép thế nào. Hoàng cáo ốm nằm nhà. Đang nằm chợt nghe tiếng gõ cửa, Hoàng nói vọng ra: - Ai vậy?

Không nghe tiếng đáp. Hoàng bực dọc đi ra mở cửa. Hoàng không tin vào mắt mình nữa, trước cửa, cô gái đó đứng ngay ngoài cửa, neho mắt nhìn Hoàng: - Tại sao hôm nay anh không mang cơm đến cho em?

Hoàng ú ớ:

- Tôi...tôi...sao cô biết nhà tôi?

Sao em lại không biết? Không những biết nhà anh em còn biết anh vừa tốt nghiệp cao đẳng Bách Khoa và chưa có việc làm cơ!

Hoàng toát mồ hôi lạnh. Cô gái mỉm cười:

- Anh sợ à?

Hoàng lúng túng:

- Tôi...tôi...

Cô gái đặt một túi cam lên bàn nhà Hoàng rồi cười lớn: - Anh ăn cam cho chong khoẻ rồi mai bắt đầu đến nhậm nhiệm sở mới nhé! Đây là địa chỉ công ty đó, anh mang hồ sơ đến sẽ có người đón tiếp anh.

Và cô gái quay lưng ra cửa đi mất.

Sáng hôm sau, Hoàng đến địa chỉ ghi trong giấy, quả thật đó là một công ty tin học. Hoàng bước vào. Cô thư ký nhìn Hoàng niềm nở: - Anh có phải tên là Nguyễn Hoàng?

- Dạ vâng, tôi...

- Anh vào đi, ông chủ đang đợi anh đấy!

Hoàng đi vào trong phòng giám đốc. Ông giám đốc vừa thấy Hoàng đã cười lớn: - Nào lại đây chàng trai, cái Uyên nó khoe hồi đi học cả khoá chỉ có cậu là sáng giá nhất. Nó không giấu chuyện ngày đó nó vẫn thường đứng trên tầng nhìn cậu đá bóng với tụi sinh viên Kinh Tế. Con gái tôi...

Hoàng bỗng bật cười, giờ thì cậu nhớ ra rồi, thảo nào hôm đầu gặp, Hoàng thấy quen lắm. Và Hoàng nhận ra mình thua cuộc lúc nào không hay.